

Í „Tingakrossi,“ miðvikudagin 28. mars, skrivar blaðstjórin Chr. Holm-Isaksen, um frú Bang, hesa grein, sum snúgvæð er í vøkrum vælmeintum minningarorðum:

»Sunnudagin frættist at frú Nina Bang var deyð. Hon hevði ligið sjúk leingi; hósadagin hovuð læknarnir ongur vónir um hana meir og hon visti tað sjálv. Sunnunaftina andaðist hon.

Tað er ikki ov mikið sagt, at hesi tíðindi hjá morgun her á landi kendist sum sorgarboð. Navnið Nina Bang var gitið millum foroyingar sum fá onnur dansk nøvn í okkara døgum, gitið í takksemi og góðsku. Frá fyrstu stund, hon tók við sínum ráðherra starvi var tað øllum fósturlandskærum foroyingum skiligt, at í hesi háttmentaðu, frælslyntu dansku kvinnu átti Føroyar ein vin, sum ikki bert í orðum uti okkara fólk, okkara tjóðskapi, okkara máli hin besta frama og ávøkstur, men eisini var tilsiðs at dugna tí í royndum. Hvat hon kundi havt avrikið av góðum, um tað var eydnast at halda fram við sínum ídna virki fyri fólkarrætti og frælsi, fyri andligari mentan, rettvísing og menniskjaverdum livikorum — tað veit eingin. Hon var forðað í fyrstu byrjan — hitt svartu afturhaldið bant ikki fríð, fyrr enn tað hevði kóvt hennara virki og traðka tað undir fót.

Óivað hava hesi árin, tá hon stóð á ytarsta odda í stríðnum fyri síni ljósu endamáli — altíð ótróyttað og íðin, aldri í fríð fyri atsóknum frá tí fúlustu mótsæðu afturhaldsmanna — tikið henni ovmeint. Hon var eingin ungkvinnu, tá hon tók við ráðherra yrkinum — 58 ára gomul —, og hon spardi seg ikki.

Tá legðist frú Bang fyri. Hon sókti sær heilsuðót ymsa staðni í útlandum, men sjúkan tók til. Og nú er hon deyð.

Danmark hevur mist eina merkiskvinnu, í viti, í kunneleika og í hjartalagi framum aðrar — og Føroyar hava mist ein fulltrúgvæn vin.

Skrifttemaalet

Golgatha.

Luk. 23, 39—43.

Det var et forunderligt Skrifttemaal, som fandt Sted mellem de to døende, den korsfæstede Røver og den korsfæstede Frelser. Men det kan tjene til Spejl for os alle, thi vistnok var der, der skriftede, kun en enkelt, en ensom Sjæl, men han kom i manges Navn. — Saa ofte det hedder: lader eder forlige med Gud, bør vi komme med al vor Synd og Skyld for at lægge den ned under Korset og bede om Trøst og Kraft. Men tro ikke, at du vil kunne have holdt bedre Andagt, hvis du havde staaet paa Golgatha hin første Langfredag, end du nu kan. Der var jo Andagten kun ringe og Menigheden lille. Soldaterne kastede Lod om Jesu Klæder, Folket saa' til med ørkesløs Nysgerrighed, og Præsterne forhaanede den døende. Og dog var der én, som troede, én, som sagde: vi faa det, vore Gerninger have forskyldt, men denne handlede intet usikkert. Og han sagde til Jesus: »Herre, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige«. Saaledes lod den første Syndsbekendelse og Bødsbøn ved Korset. Den kom fra en ensom Sjæl, for hvem Kristi Kors Kraft var blevet aabenbaret. Men hvor mange har ikke siden gentaget: den korsfæstede er min Kærlighed, hvor mange har ikke siden bedt: tænk paa mig Herre!

Hin bodfærdige Røver er den første af den Menighed, som blev vundet ved Jesu Blod. Han kom som en fortabt Søn, men han kom til Skrifttemaalet med det rette Sind. Han følte, at der var et uendeligt Dyb imellem den hellige og dem, der havde syndet, men dog troede han paa, at Jesu Frelsestanker ogsaa kunde omslutte ham. Og det maa være den samme Følelse, der kommer til at bo hos os, saa vi sige: Herre, du er den retfærdige, men vi er Syndere. Ja, give Gud, at det maa være saa! Thi, den, der erkender og bekender sin Uværdighed, bliver netop servet et værdigt Skrifttemaal, rede til at modtage Jesu Naade og Tilgivelse. Herren kunde kun finde Velbehag i den ydmyge Bekendelse: »vi faa det det, vore

Husmoderens Tilfredshed
med Vasketøjet, naar det behandles med Persil, det selvvirkende Vaskemiddel, har flere forskellige Aarsager:

For det første er Persilmetoden saa hurtig, bekvem og enkel, at gamle Dages Stovvask har kunnet erstattes med en mindre Vask næsten hver Uge, en Metode, som gør, at hele Vasken ikke griber forstyrrende ind i Husholdningsarbejdet jævne Gang.

For det andet er Persil det samme udmærkede Vaskemiddel, hvad enten det gælder hvidt Tøj eller de vanskeligste kulerte Stoffer, Silke eller Uld.

For det tredje skanner Persil Tøjet fuldstændigt. Persil giver Tøjet forøget Holdbarhed. Enhver forstandig dansk Husmoder anvender udelukkende

Persil
— til al Slags Vask.

Persil sælges i Originalpakker à 95 og 50 Øre, aldrig i løs Vægt.

Gerninger have forskyldt; og det var den barnlige Tro, der skulde sejre gennem Bønnen: »tænk paa mig, naar du kommer i dit Rige; jeg fik Lov til til at lide med dig, lad mig derfor faa Lov til at se din Herlighed«. En saadan Tro, havde vor Herre Jesus næppe fundet, medens han gik om fra Sted til Sted som Profeten, mægtig i Gerning og Ord. Nu fandt han den i sin Dødsstund hos en kofæstet Misdæder, som derfor gjorde alle de lidet troende Apostle til Skamme.

Skal han da ogsaa gøre dig til Skamme? Eller medbringer du, trods al din Uværdighed, det, som ene kan gøre dig værdig til hans Naade: en ydmyg Bekendelse af din Synd, og en frejdig Bekendelse af din Tro? Hvis du inderlig og dybt føler, hvad dine Gerninger har forskyldt, og hvis du sukker: Herre, kom mig i Hu, nu da du er i dit Rige, jeg har intet,

naar jeg ikke har dig, men alt, naar du giver mig Naade — ja, da er du en velkommen Gæst hos ham, der siger: salige er de, der hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulde mættes. Han er kommet for at frelse det fortabte, og det er jo dog ikke for retfærdige men for Syndere, at han blev lydig indtil Korsets Død.

Og selv om du kommer i Dag for første Gang, er det dog ikke for sent. Røveren kom i den ellevte Time, og det var tunge Lidelser, som ledede ham til Sorgen og Sukket: det var sent, næsten for sent — men Gud være lovet, han kom, og han blev frelst. Og dette, at han blev frelst, er det fuldkomneste Almagtsunder og rigeste Vidnesbyrd om den evige Barmhjertighed, der er større end vor største Synd. Hvor velsignet er ikke denne Trøst for enhver, som med Angst ser tilbage paa tabte Aar,

forspildte Naadetimer og spørger: er der da ogsaa endnu Frelse for mig? Ja, den, der kan spørge saaledes, kan ogsaa blive hjulpet, og den, der kan sukke: Herre, kom mig i Hu, skal faa til Svar: vær frimodig! Kom derfor endnu i Dag; hellere sent end aldrig — men glemt ikke: det kan blive forsent.

Saa maa da ingen af Fortællingen om den bodfærdige Røver lære dette: det haster ikke, man kan omvende sig paa sin Dødseng, man kan frelses i den sidste Time. Ja, man kan — men det kan ogsaa være, at man ikke kan. Det kan være, at den sidste Time kommer med alt sit Alvor, med sin hellige Rædsel, og at vi dog er saa forhærdede, at vi ikke véd, hvad der tjener til vor Fred, selv om Frelseren staar tæt ved vort Leje — lær dette af den anden Røver, der døende bespottet Jesus. Lad ikke Dagene gaa hen, medens du slaar dig til Ro ved Tanken om, at en saadan Naadetime med saadanne Naadeunderer som hist paa Golgatha, nok kommer igen i dit Liv. Den bodfærdige Røver havde ikke før set sin Frelser og ikke hørt om Evangelium, men du har Guds Hus og Guds Ord, du har en Langfredag og et Nadverbord — dér oprinde Naadetimerne for dig eller maaske aldrig. Røveren maatte nagles til Korset, førend han kom til Erkendelse. Mon ogsaa du vil hjemsoget tungt af Gud, førend du raaber: Herre, kom mig i Hu? Lad dog ikke Frelsens Dag svinde unyttet hen, men kom til Korset paa Golgatha og bed: Herre, kom mig i Hu formedelst din Barmhjertighed. Kom kun, selv om det er sent, ja, maaske den sidste Naadetime, det er jo dog ikke endnu blevet for sent!

Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis. Dette var Svaret paa den ydmyge Bøn; kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige. Og du kan faa samme Svar at høre, naar du beder som hin døende Mand. Din Synd og Sorg kan skifte om med Hvile og Fred, og i Guds Fred er der et Paradis her paa Jorden. Og har du i Tro og Lydighed levet med din Frelser, saa vil engang i din sidste Time den Forjættelse lyse for dig: i Dag skal du være med mig i Paradis!

Karl Gerok.

HØVDINGAR HITTAST

40

(Hann verður í tí sama varur við Hermund, sum nú kemur inn aftur í hollina).

Nú, í navni Krists, hvør er hesin vopnaði maður; mær ókunnur, í holl tñi, Ásla?

Ásla
(klökk).

Hermundur, ert tú her enn?

Hermundur
(sáttligur).

Ja, her eri eg enn, og ælli mær at vera her fyrst. (Vendur sær til Sigmund). Ikki nýtist mær at spyrja. Tú ert Sigmundur Brestisson. — Eg eri sonur Steingrims bónda úr Eysturoy, Hermundur eiti eg.

Sigmundur.

Hvørji eru ørindi tñi, Hermundur, og hví ert tú komin her?

Hermundur.

Er hollin, eg standi í, tñn, meðan tú spyrst so?

Sigmundur.

Munnkátur ert tú, unglíngi, at tú svarar mær so næsadjavrt aftur. Veistst tú, at eg eri Sigmundur, so veistst tú eisini, at eg eri høvdingi í Føroyum, og allar hallir her eru undir valdi mínum.

41

Hermundur.

Ti veit eg ikki av, og haldi eg mín ret til hesa holl vera betri enn tñn!

Sigmundur.

Ert tú kristnaður, ungi maður?

Hermundur.

Nei, hvorki eri eg ella ælli mær at verða kristnaður, meðan eg ráði mær sjálvur.

Sigmundur.

Tá eigur tú ongan gríð á hesum landi, tí mær hava hægri boðið at kristna hvønn mann í Føroyum ella annahvort drepa hann.

Hermundur.

Slíkt havi eg spurt; men ikki er slíkt landsmonnum til frama, at tú dregur sjálvræðið bóndranna undir Noregs kongar; tí frælsir fluttu feðrar várir higar vestur.

Sigmundur.

Lítið manst tú vita, hvørt landi og fólk er til sannan frama!

(Hann gongur fram, setti í hásetið, og menn hans setast honum undir líðir).

Tú fert nú at svara mær, Ásla húsráa, um tað er so, sum eg havi hildið, at tú ætlar at geva burtur dóttur tñna til Arngrims Adalssonar, hirmans míns?

42

Ásla

(himprast almikið).

Sum tú veist, Sigmundur, havi eg sjálv ikki beinvegis sett meg ímóti hesari giftu; men meg bindur annað lyfti, so mær ber heldur ikki til at játta beinvegis, og Ingibjörg sjálv, ja hon hevur kanska ringari hug at játta enn eg.

Sigmundur.

Hvat tí lyfti viðvíkjur, sum tú sipar til, so ert tú ikki bundin til tað longur, tað tori eg at siga teg leysan við vegna tess, at her hevur verið trúarskipti. Óðrvisi er tað við gentuni. Hon má svara fyrst seg; men hon má nú vera so vitug, at hon dugur at seta ætlan Guds fram um sína. Leiði hana her inn, vit mega tala við hana.

Hermundur

(stigur nokur mennilg stig fram á gólv).

Tað nýtist ikki, meðan eg eri her, eg skal svara fyrst hana og spara henni tann ómak, at síggja drápsmann faðirs síns sita í háseti hans oftrari í dag.

Sigmundur

(reisist).

Tú er ósmæðin, unglíngi, at tú soleiðis kemur tær uppí okkara víðurskipti her í dag!